

Med Hensyn til § 16 maa jeg bemærke, at Udvalget ikke har funnet billige den Bestemmelse, at det skal staae Enhver, der skal deeltage i noget Naturalarbejde i Anledning af de omhandlede Båndløb, frit for at tvinge samtlige øvrige Deeltagere i Arbejdet til at lade det udføre i Entreprise; man har derimod meent, at de Bestemmelser, der hidtil have været de gjældende, og som findes i Anordningen af 29de Juli 1846 §§ 28 og 34, ere fuldkommen berettigede, og saavidt mig bekendt, have heller ikke de Besværligheder over den nugældende Båndlovgivning, som ere fremkomne, støttet sig paa nogen af disse Paragraffer. Det er Udvalgets Formening, at en saadan Bestemmelse, som den i § 16 foreslaaede, langtsaa vilde møde nogen Tilfredshed i Publicum, navnlig hos den Befolkning, som deri nærmest er interesseret; men paa den anden Side kan det heller ikke benægtes, at der ogsaa her kunde være Anledning til at tillægge de Autoriteter, under hvilke Arbejdet henhører, Ret til at bestemme, om Arbejdets Natur eller Interesse medfører, at det bør udføres i Entreprise, og man ønsker derfor ogsaa, at en saadan Ret tillægges dem, idet Ændringen gaar ud paa, at den omhandlede Bestemmelse forandres derhen, at det staaer til Amtsraadet eller Communalbestyrelsen at kunne bestemme osv. Der er til denne § 16 endnu stillet et Forslag, som iøvrigt kun er en Redactionsforandring, nemlig, at Ordet „Fors“ i næstsidste Punktum udgaaer, og at „naar“ forandres til „Naar“. Endelig er der til Paragraphens Slutning foreslaaet den Tilføining, at der efter Ordet „Amtet“ indsættes „eller Amtsraadet“. Det forekommer mig nemlig, at Slutningen af denne Paragraph er ufuldständig, idet det hedder: „Opstaae Tvivl, om Tilbudene ere antagelige eller ikke, afgjøres dette af Amtet“; thi da Paragraphen baade indeholder Bestemmelser om de større og mindre Båndløb, og begge kunne vedkomme Kjøbstad og Land, er det uden Tvivl en Forglemmelse, at der i Slutningen ikke staaer dette Ord, som Udvalget har foreslaaet tilføiet.

Med Udfæstels § 17 og 18 har Udvalget ikke fundet Noget at erindre. — Hvad derimod

§ 19 angaaer, da har man fundet dens Udfæstelse noget uklar, idet der her indeholdes en Bestemmelse om, hvorledes man kan tilvarde Folk til Møder, hvorved der skal afholdes Syn eller Skjon over et Arbejde, der er udført ved et Båndløb, medens der samtidig dermed er vedblevet at bestaae Bestemmelsen i § 41 i Anordningen af 1846, som indeholder en derfra afvigende Regel. Det maa vistnok anerkjendes, at den her foreslaaede Indvarslingsmaade er hensigtsmæssig og praktisk, hvor Talen er om Indvarslingen til almindelige store Møder, f. Ex. til de aarlige Syn, eller hvor der ellers skal foretages noget Arbejde ved Båndløb, som vedkomme Mange, idet det nemlig ikke altid vil være muligt at sige, hvem der skal møde, saa at altsaa en almindelig offentlig Indkaldelse her synes at være at foretrække for den anden; men paa den anden Side kan en saadan offentlig Indvarsling ikke godt gives uden temmelig lang Frist, og man har derfor ikke fundet Anledning til at foreslaae Bestemmelsen i § 41 hævet, fordi den vilde gaare den Enkeltes Ret temmelig nær, men man har troet, for at forebygge Misforstaaelser, at maatte redigere Paragraphen saaledes, at begge Maader kunne være lige lovlige. Der er dernæst foreslaaet et Tillæg til Paragraphen, hvorefter den Vedkommende skal være forpligtet til paa en eller anden Maade at gjøre sin Parts Grændser tydelige for Synet, fordi det ofte viser sig, at det er forbundet med store praktiske Vanskeligheder at vide, hvor den Enes Part ophører, og hvor den Andens begynder, og man saaledes ikke kan vide, naar man træffer paa Forsømmelighed eller Ufærdighed, hvem Skylden derfor egentlig paahviler. Man vil herimod maastee erindre, at dette burde være Gjenstand for en reglementarisk Bestemmelse, men Grunden, hvorfor det er blevet optaget i Loven, er imidlertid den, at det har vist sig, at det ikke kan være en reglementarisk Bestemmelse, og at et saadant Paabud derfor ikke kunde gjøres gjældende uden ved et Lovbud. Der er dernæst gjort en lille Tillægsændring til samme Paragraph angaaende Mulkens Størrelse, og hvem den skal tilfalde.

Med § 20 har Udvalget ligeledes fundet Anledning til at gjøre et Tillægsforslag, idet